

Храбрить ловци

Дваната другари,
нераздълни „стари“:
Храбрня Иванчо —
веселя патланчо,
другият пъкъ Коста,
съ дяволни доста. . .
Мислили решили,
его що сторили:
Тъ съсь много сили
съ пушка се съобили
пълна съсь патрони.
Тръгнали да гонягъ
отъ лозята всички
пакостани птички,
дваната лазачи.
А следъ тѣкъ пъкъ крачи,
Тошо бѣжанеца,
въ село башъ ловеца,
Крачи той полека
въ следата полтека —
ше му се да хаене
птичигъ душмани,
че си безъ билети,
тѣкъ ловчи проклетн.
Шунъ той безъ да дига
бързо ги настига.
— Хей, ловчи проклетн,
нѣмате билети
и добри бидете
въ село се върнете,
че ще стане лошо —
дука, чичо Тошо.
— Старъ човѣкъ си чичо,
тебъ не ти прилича
да ни гонишъ нази.
Ний съ Иванча двамя
съ пушката голѣма,
лозето ще пазимъ.
Зайчетата сивы,
не си пакостани —
нѣма тѣкъ да биенъ.
— Лъжете не вие
дяволн проклетн, —
шонъ сте безъ билети,
а си кой вървете
бързо въ доноветъ,
че катъ ви захване! . .
— Чечо, безъ закана,
дука му Иванчо —
храбрый патланчо.
После той подскочи,
пушката насочи
къмъто бѣжанеца.

въ село башъ ловеца.
Той отъ страхъ отскляка.
Вано пъкъ настали . . .
Коста чакъ тогава
взе да подиграва,
Тоша бѣжанеца,
въ село башъ ловеца
и полека сие му
пушката отъ рамо. —
Взеха му билета
храбрить момчета
и презъ всички нивы,
вечни, горделман,
търсятъ биетъ: сивы
зайци подскоклима. . .

. . . . .
А пъкъ бѣжанеца,
въ село башъ ловеца,
се засрещенъ връща
въ своята бедна къща,
Казалъ въ общинята,
казалъ въ махалата,
че катъ биетъ въ гората
легалъ на тревата
налко да си ингле,
и алашинъ сигналъ
неговата пушка
аѣрнате му дружка. . .
Сбрала се потера, —
трѣгаа да го дери
аредомъ изъ гората
после катъ нивата,
Вѣдали най-подире
въ неговата дѣре . . .
Видялъ ги въ лозята
легални въ тревата
дваната другари
нераздълни „стари“.
Лразъ богатъ убилн
съ много трудъ и сили . . .
Вончи вече разбрали,
Кои си обрели
Тоша бѣжанеца,
Въ село башъ ловеца. . .
Екъ, че сиѣкъ тогава
весель такъ наставе. . .
Тошо катъ измененъ,
колко е постраниенъ.
А ловчигъ сиѣли
нему се посиѣли. . .

В. И. Марчевски

